

Петър Дачевъ — текстъ и рисунки

Великденски люлки

Може ли Великденъ да мине безъ люлки за децата? Може ли Великденъ да мине безъ пъстри въртилежки, безъ панорами, безъ стрелбища, безъ циркове?

Единадесетгодишниятъ Любчо знаеше, че това не е било никоя година, и все пакъ гледаше съ страхъ облацитъ на небето презъ днитъ срещу празника. Ами ако завали? Ако стане студено и кално? Какъ ще отиде тогава на събора при лагера?

Вечерята на великата сѣбота завалѣ пороенъ дъждъ. Любчо си легна покрусенъ и заспа съ свито сърдце. На сутринята, още призори, разтвори очи и погледна веднага къмъ прозореца: навънъ грѣеше свѣтълъ пролѣтенъ день. На единъ цѣфналъ клонъ, до самия прозорецъ, едно птиче чуруликаше, чуруликаше сякашъ искаше да каже: ставай, Любчо, ставай да видишъ, какво златно слънце е огрѣло свѣта!

Силно обрадванъ, Любчо скочи отъ леглото и почна бързо да се облича. Нѣмаше търпение, искаше часъ по-скоро да отиде на събора. Но баща му не бързаше — дъждътъ бѣше хубаво измокрилъ земята, трѣбваше да почакатъ малко, за да поизсъхне.

На улицата вече шумѣха децата отъ съседнитъ кѣщи. Любчо отиде при тѣхъ. Измита отъ силния дъждъ, улицата свѣтѣше отъ чистота. Отъ двора надничаха цѣфнали дървета. Меришеше на мокра земя и на свежа зеленина. Пролѣтъ е, радвайте се, деца! — пѣха въ хоръ птичкитъ. Презъ прозореца на една кѣща радиото се обаждаше съ тържествена музика. Въ въздуха се отекваше звънъ на църковни камбани. Всичко нашеп-